

Pogovor z Damjanom M. Trbovcem

RADIO CELJE, 03.11.2013, ZNANCI PRED MIKROFONOM, 10:10

VODITELJICA: V tokratni oddaji Znanci pred mikrofonom se bo Špela Ožir pogovarjala s celjskim gledališkim igralcem Damjanom M. Trbovcem. Kljub temu, da ni rojen Celjan, je s knežjim mestom in njegovo okolico tesno povezan. Pred leti je kot režiser sodeloval s kulturno umetniškim društvom Zarja Trnovlje, še vedno pa sodeluje z velenjskimi gledališčniki in s celjskim Škratovimi lutkovnim gledališčem. Ter tako diha s celjsko kulturno sceno.

ŠPELA OŽIR (novinarka): Drage poslušalke, dragi poslušalci, lepo pozdravljeni. Na oddaji Znanci pred mikrofonom tokrat gostimo gledališkega igralca in režiserja Damjana M. Trbovca, rednega člana Slovenskega ljudskega gledališča Celje. Lepo pozdravljeni v našem studiu.

DAMJAN M. TRBOVC (igrallec, redni član Slovenskega ljudskega gledališča Celje): Lep pozdrav tudi vam.

OŽIR: Začnimo pri vaši zadnji predstavi, farsa Govorice, v kateri vas lahko spremljamo letošnjo jesen. Gre za komedijo zmešnjav z noro hitrim tempom. So vam takšne vloge in predstave pisane na kožo ali imate mogoče raje kakšne poglobljene drame, ki dajo ljudem misliti?

TRBOVC: Lahko rečem samo to, da na srečo delujem v gledališču, ki ima abonmajski princip dela. Drugače povedano, mi smo dolžni narediti 6 premier na leto in ljudje, tisti, ki so abonenti, kupijo celo sezono. Kar pomeni, da že od samega začetka v SGL Celje igram vse vloge. Res pa je, da sem odigral več otroških ali pa več radoživih vlog. Tudi zaradi tega, ker nimam težav s hrbtenico. Vem, da je banalno slišati, ampak je v resnici res. Recimo zdaj bo Pika Nogavička. V Piki Nogavički je zraven opica, ki nisem jaz, ampak pač nekdo, ki ima zabetonirano hrbtenico tega ne bo mogel igrati. Kar pomeni, ansambel si vloge razdeli. Res je, da za določene vloge smo določeni bolj primerni, za druge drugi. Ampak ne, ne bi se pa rad označil na ta način, da bi rekel pojem, plešem, kadar moram pa kopati po duši, se pa raje obrnem stran.

OŽIR: Na kakšen način potem dodeljujejo vloge? Se borite s soigralci za kakšne vloge?

TRBOVC: Zdaj, ne, ne borimo se, vsaj ne, da bi jaz vedel. Vem, da so to neke urbane legende, miti, kaj jaz vem kaj, kaj se vse dela v gledališču, da pridemo do vlog in tako naprej. Ampak gledališče je zelo, zelo, zelo ansambelska stvar. Marsikdaj, ko me ljudje sprašujejo kako poteka delo v gledališču, začnem to primerjati s športom. Pri košarki, razen če si Goran Dragič, v bistvu ne moreš nič narediti sam. In to, kar mi delamo na vajah v gledališču, pogosto uigravamo situacije, uigravamo raznorazne načine ali pa preverjamo kako bi prišli do nekega rezultata. Zdaj, če je ta rezultat solza ali smer, to je, to samo zaznamuje način dela, tako bom rekel. Ampak ne, če bi tekmovali med sabo, če bi si nagajali namesto pomagali, to pomeni, da bi verjetno bil iztržek našega dela zelo majhen.

OŽIR: Pa če vprašam drugače. Kakšne vloge se najbolj razveselite?

TRBOVC: Zdaj, ker sem pač človek in živo bitje in se spreminjam, je vedno drugače. Recimo trenutno mi je ta predstava farse res pasala. Mislim Govorice predstava kot farsa res pasala, ker je manj poglobljena. Ampak zdaj, če bi odigral po tej še eno otroško, pa potem, kaj pa jaz vem, še eno komedijo, bi pa res, res že imel malo krizo, da zdaj bi pa rad se soočil z nekim realizmom, z nečem, s predstavo, v kateri lahko mogoče bolj pokažem tudi svoj notranji svet.

OŽIR: Verjetno so poslušalci spoznali, da niste rojen Celjan. Rodili ste se v Trbovljah. Ampak ste se, kljub temu, zelo dobro vklopili v Celje, v dogajanje v Celju, v gledališko sceno tudi v drugih okoliških krajih. Kako vas je potem pot zanesla prav v Celje, v SLG?

TRBOVC: Ja, nima to nobene veze z mojimi koreninami, kljub temu, da je mama iz Hrastnika in oče iz Zavrhovca, tako da v Zasavju sem preživel kar precejšen del svojega otroštva. Vezo ima s tem, da na akademiji so me v SLG povabili, da pridem sem delati eno vlogo. Manjkal jim je igralec, ki je bil pač mlajši. Tukaj so izbrali mene. In ko sem prišel sem delati mi je bilo všeč. In kaj kmalu sem dobil tudi ponudbo za

službo in sem jo sprejel. Kar mi ni žal. Zdaj, vpetost v Celje je pa pač 12, 13 let sem že tukaj v gledališču pa nimam ravno občutka, da se delo igralca začne, ko stopi v hišo in konča, ko stopi ven. To je ena stvar. Druga stvar pa je, da sem se veliko v življenju, pa še zmeraj se, ukvarjal tudi recimo s cestnim gledališčem, s tudi gibalnim, z vsemi različnimi oblikami gledališča, ker me pač sama uprizoritvena umetnost me res zanima. In tudi kakšni seminarji, ne vem, recimo kabareta ali pa kaj, če se le da, sem prisoten na njih. In potem je iz tega ven prišlo delo pri javnem skladu. To pomeni pri krovni organizaciji, ki skrbi za ljubiteljska društva. Potem sem začel delovati kot mentor in se je vse skupaj še bolj prepletlo.

OŽIR: In ste se tako začeli vključevati tudi v ostalo lokalno okolje?

TRBOVC: Ja, ja. No, gotovo je temu pomagalo tudi to, da sem mislim da 7 let živel v Celju. Ker pač več časa preživiš tukaj, več ljudi spoznaš in stvari se začnejo potem tudi premikati.

OŽIR: Če se za hip še vrneva nazaj k SLG. Zdaj, koliko le že sodelujete v gledališču?

TRBOVC: Pa ravno to zdaj brskam po glavi, že od tega ko sem prej razmišljal ali je 12. Če se ne motim, sem jaz sem prišel 2001. Ja, 2001. To pomeni 13 let.

OŽIR: Pa imate mogoče kakšne norme, koliko predstav na leto je potrebno odigrati?

TRBOVC: No, to pa je tisto, kar je v rokah umetniškega vodje. Zdaj, sama hiša ima norme. Mi, omejeni smo na Ministrstvu za kulturo z določenim številom odigranih predstav. Pogosto ljudje mislijo, da smo mogoče nečimrni ali pa oholi in delamo zaradi tega predstave, ki jih, v navednicah, ljudje nočejo gledati. Ampak se je treba zavedati, da mi smo financirani s strani države in država od nas zahteva, da delamo tudi predstave, ki imajo mogoče bolj izobraževalno, včasih celo demagoško vlogo. Ki pa včasih potem ljudje pravijo ne, to pa ni za gledati. Ampak verjemite mi, da vsaka predstava je za gledati.

OŽIR: Na nek način ste se že dotaknili naslednjega vprašanja. V SLG Celje smo bili lani priča odličnim predstavam. Tudi letošnje dve sta bili odlični, sta odlični.

TRBOVC: Hvala.

OŽIR: Na žalost pa so predstave velikokrat premalo obiskane. Kaj je razlog, po vašem mnenju, za to?

TRBOVC: Ja, zdaj spet, tukaj gre bolj za moje mnenje, ker jaz ne sedim gor v pisarni pri našem vodstvu, da bi točne razloge poznal. Ampak vem, da so razlogi gotovo ekonomska situacija. Ker karta za v gledališče ni poceni. To si je treba priznati. In zdaj če ti hočeš peljati recimo 4-člansko družino ali pa, no, saj je vseeno, lahko povem iz svojega primera. Recimo, da greva jaz pa moja žena, da moram varuško najeti za ta čas, ko sva v gledališču in da greva potem še na pijačo, je to, mora biti pač 40 evrov. In zdaj 40 evrov dati za en večer, da se greš nekam kulturno udeleževati, že razmišljaš, če ne bi vseeno kaj drugega delal. Recimo mogoče ostal doma. Res je, da seveda je lepše igrati pred polno dvorano. Samo na noben način ne morem reči, da mi je težje igrati za tiste ljudi, ki so v dvorani, tudi če je niso napolnili.

OŽIR: Pa bi lahko mogoče rekli, da so del občinstva ukradle te stand-up komedije pa drugi komercialni projekti?

TRBOVC: Da bi temu abonmajskemu gledališču stand-up komedije ukradle publiko ali pa kaj podobnega, to ne verjamem. Mogoče so stand-up šovi ukradli komedijo kinu ali pa, ne vem, kakemu koncertu ali pa kaj podobnega. Gledališču pa težje. Ker je vseeno toliko drugačna forma uprizoritvene umetnosti.

OŽIR: Drugače pa tudi vi sodelujete še v vrsti projektov izven matičnega gledališča. O tem bova sicer spregovorila po prvem glasbenem odmoru. Ob nedeljah dopoldne, ko v studiu Radia Celje gostimo znance pred mikrofonom, ti sami izbirajo tudi glasbo. Kakšno glasbo bomo poslušali danes?

TRBOVC: Ja, imel sem precej visoko leteč načrt, kako bom zdaj prekopal svojo polico s CD-ji in našel, ne vem, recimo imel sem idejo 4 slovenske izvajalce ali pa kaj podobnega. Preveč zanemarjene, za moj okus. Na koncu je to malo izvidelo, je časa zmanjkalo. In sem vzel tiste 4 CD-je, ki so bili na radiu gor. Kar pomeni, zadnji štiri CD-ji, ki sem jih poslušal. Ta prva pesem, ki bi jo rad dal, je od Čomp. Čompe so skupina od, mislim zdaj ne vem, če so od Janeza Škofa, ampak Janez Škof je tukaj frontman pa njegova diatonična harmonika pa njegov razpoznavni glas.

GLASBA

OŽIR: V studiu Radia Celje danes gostimo igralca Damjana M. Trbovca, ki ga poznamo kot gledališkega igralca in ne nazadnje tudi režiserja. Veliko sodelujete tudi z ljubiteljskimi gledališči. Sodelovali ste s KUD Zarja Trnovlje, še vedno sodelujete z velenjskim gledališčem. In celjskim lutkovnim gledališčem. Zakaj ste se odločili, da se preizkusite tudi v tovrstni vlogi?

TRBOVC: Iz nuje. Sicer igralec je lahko ustvarjalec ali pa poustvarjalec. Gre predvsem od vrste projekta. Zaradi tega, ker tudi režiserji, eni režiserji so res takšni, da od tebe pač samo zahtevajo stvari, niti jih ne zanima kaj ti o tem misliš, niti jih ne zanima kaj bi lahko ponudil. Ampak to je vedno za dobro predstave. To ni zaradi tega, ker je režiser zloben. Če se spet vrnem prej na košarko, če trener ve, da v nekem trenutku je neka situacija uigrana, žoga mora iti čez pol igrišča, se vrniti tja in potem, ne vem, jo še dva dobita pa je koš. Tako je tudi pri nas. In je čisto vseeno, če ti to paše ali ne. Moraš stisniti zobe pa narediti. A ne, saj v večini poklicev ja itak tako. Ampak tudi to se nabere. Ne vem, ko imaš 50 predstav za sabo, katerih nikakor nisi mogel preveriti nekaterih stvari, poskusiti nekatere stvari, potem se to nabere in rečeš nič, zdaj pa moram. In začelo se je tako, da sem bil povabljen kot režiser že leta nazaj k projektom in pri teh projektih sem videl uprizoritveno umetnost skozi druge oči. Skozi režiserjeve oči. In mi je ta kombinacija, da delam v bistvu oboje, in režiram in igram, pomagala. Zaradi tega, ker včasih res misliš, da ima režiser kaj proti tebi. Potem, ko si pa režiser, pa zelo hitro misliš, da ima igralec kaj proti tebi. Saj je podobno kot v prometu. Ko si voznik avtomobila, ti grejo pešci na živce. Ko si pešec, pa avtomobilisti. In tukaj je isto. Nekako rataš bolj toleranten do vsega. Pa še nekaj je. Zakaj ravno ljubiteljske skupine pa režiser. Zdi se mi, da kot igralec lahko več dam. Zaradi tega, ker imam izkušnjo. Ker zdaj ljubiteljsko gledališče je sestavljeno iz ljudi, ki imajo nek, ki hodijo v službo in potem domov, namesto da bi 3 ure s svojo ljubo osebo preživeli ali pa sedeli na kavču pa gledali televizijo, grejo nekaj, še v en problem se spravijo.

OŽIR: Kakšne so pa potem razlike med ljubiteljskim gledališčem in potem temi profesionalnimi predstavami in profesionalnimi gledališči? So sploh kakšne razlike?

TRBOVC: Ja, najlažje je spet preko športa, ker je pač bolj poznan. Včasih kako amatersko nogometno društvo, tudi v Sloveniji, naredi velik presežek in kar premaga mogoče celo prvouvrščenega v Sloveniji in tako naprej. V ljubiteljskem gledališču se lahko zgodi. Včasih je taka kemija ali pa mogoče tekst tako dobro izbran, glede na zasedbo, da se zgodi, da lahko ljubiteljska predstava funkcionira na nivoju profesionalne predstave. Ampak saj pravim, mi imamo to ali pa šolali smo se zato, da lahko 6 različnih predstav v letu igramo. In to gre zdaj vse, od Moliere od klasike, pa mogoče do nekega hudega eksperimenta. To je največja razlika.

OŽIR: Torej preklapljanje med predstavami?

TRBOVC: Preklapljanje med predstavami, ampak spet.. ko ti vlogo delaš, je precej teorije zadaj, je precej različnih stilov. Ker zdaj, če si predstavljate, da eden igra burlesko nekdo drug pa realizem, to v isti predstavi enostavno ne gre. In je treba imeti neko svojo govorico, treba je imeti neke svoje kode. Ne mislim kot skrivnosti, ampak pač, ja jezik, s katerim se znamo domeniti kaj hočemo in kako do tega priti. In tudi vem, da veliko ljudi si predstavlja, da zdaj mi pridemo na oder pa se tam malo hecamo in pa potem nekaj rata pa to pokažemo ljudem. Ampak ni tako. To je pogosto kar veliko dela tudi sam na sebi. Pa učenje teksta ni taglavna stvar. Ne.

OŽIR: Pa potem ti ljubiteljski gledališčniki gledajo na vas s kakšnim strahospoštovanjem, bolj resno, kot pa če bi bil mogoče režiser eden izmed ljubiteljskih režiserjev?

TRBOVC: Mislim, da ima to vezo samo s tem, kako se postaviš. Meni ne paše, da bi me ljudje gledali s strahospoštovanjem, ker se mi zdi, da strahospoštovanje zavira ali pa celo omeji kreacijo. Mi pa vse to delamo zgolj in samo, se mi zdi, zaradi kreacije. Kar pomeni, če je nekoga toliko strah, da si ne bo upal

pogledati niti levo niti desno, zaradi tega, ker bom jaz samo gledal ali je pogledal 2 mm preveč levo ali desno, potem lahko pri njem pozabim, da bom kaj dosti od njega dobil, kar bi lahko uporabil.

OŽIR: V velenjskem gledališču so zelo ponosni na njihovo lanskoletno premiero, priredbo Matička se ženi. Poskrbeli ste za zelo zanimiv scenarij. Vlogo ste namreč obrnili povsem na glavo. Se vam zdi, da lahko v ljubiteljskim gledaliških vodah več eksperimentirate?

TRBOVC: Ja, odgovor na to vprašanje bom imel, ko se bom enkrat spravil pa bom ta tekst ponudil Tini. To pomeni naši umetniški vodji. Ja, seveda se da. Seveda se da. Ker so vložki so nižji, ker je vseeno to ljubiteljsko gledališče bolj tangirano na razvedrilo in na zabavo. Spet to, kar sem prej omenjal. V SLG Celju imamo dolžnost, ne samo do, ne vem, ministrstva za kulturo in do ljudi in do umetnosti in do vsega pač, vseeno moramo držati nek nivo. Medtem ko na ljubiteljskem odru včasih tudi če se hecemo pa se imamo fajn pa potem pokažemo lokalni skupnosti kaj, kar ni glih zdaj umetniško-kulturni presežek, ne bo noben se slabo počutil.

OŽIR: V Škratovem lutkovnem gledališču Celje sodelujete tudi že tri leta. Zakaj ste se pa odločili za to sodelovanje? Mogoče zaradi tega, ker radi sodelujete v otroških predstavah?

TRBOVC: Ja pa ne. Zdaj, k Škratovem gledališču so me najbolj pritegnile lutke. Kar je bila zame nova izkušnja. Sem že delal enkrat prej, mislim, kot igravec sem jih delal večkrat, ampak kot režiser sem delal že enkrat prej lutke. Zdaj, lutke imajo popolnoma drugačno dinamiko, drugačno fascinacijo, ker so omejene v svojem gibu.

OŽIR: Mogoče tudi kakšna povezava s tem, da radi sinhronizirate risanke?

TRBOVC: Ja, ja, rad, rad. Ampak to je pa spet neka tretja stvar. Pri risankah pa najdeš karakter, lik, karkoli že skupaj seveda z režiserjem ali pa s tehnikom. In potem to držiš. In tukaj zdaj, če imaš srečo, je to lahko nekaj, kar je čisti užitek, kjer se lahko zabavaš. Ampak včasih je pa to tudi mukotržno delo, v katerem te za 4 ure zaprejo v bunker in štepaš tiste risanke kot zmešan. Pa seveda skos si najbolj srečen človek na svetu. Mislim tisto, kar je posneto. Nasmejan in vesel.

OŽIR: Takole in sva že pred drugim glasbenim odmorom. Kaj bomo poslušali tokrat?

TRBOVC: To je pa ena skupina, ki sem jo zelo pomotoma odkril, kljub temu, da so vsako leto v Sloveniji, vsaj enkrat če ne dvakrat. Imenujejo se Culture Shock in so ena taka zelo zanimiva mešanica. Pevec Gino je Bosanec, potem je pa še zraven en Makedonec, Indonezijec, trije Američani. No pa ta Gino itak ne zgleda ne kot Italijan, ne kot Bosanec, kakor sem rekel, ampak itak zgleda kakor en, kaj pa jaz vem, en stereotipen Mongol ali pa kaj. Obrit, z neko brado in tako.

GLASBA

OŽIR: V tokratni oddaji Znanci pred mikrofonom se pogovarjamo z Damjanom M. Trbovcem, članom Slovenskega ljudskega gledališča Celje. Igralski poklic zahteva vrsto različnih talentov. Od občutka za ples, posluha, humorja, govornih sposobnosti. S katerim talentom pa bi rekli, da vas je mati narava najbolj obogatila?

TRBOVC: Uuu, ta pa je huda. Radovednostjo. Resno.

OŽIR: Pa ta talent pride tudi prav v gledališču?

TRBOVC: O ja, absolutno. Auf, pa kako. V glavnem se kaže v tem, da mi elana po navadi ne zmanjka. Zaradi tega, ker če si izmislijo še tako čudno ali pa neverjetno stvar, me zanima kako bi se to dalo narediti. In ni mi težko probati in take stvari. Drugače pa v gledališču je potrebno imeti veliko znanj. Zdaj, ni da vsi znamo zdaj plesati pa peti pa, ne vem, po rokah hoditi in da vsi znamo solze potočiti točno v trenutku ko je treba in tako naprej. Ampak se potrudimo ne pokazati česa kdo ne zna. Če se razumeva. Zdaj, seveda, če je otroška predstava in je v njej treba ogromno peti, če je to ene vrste muzikal, bodo zasedli v to tiste igralce, ki znajo peti. Čeprav se tudi zgodi, da zaradi primernosti vloge se zasede koga, ki ne zna peti.

OŽIR: Ampak vi s petjem nimate problemov?

TRBOVC: Ne, nimam. Nimam. Ne z enim, ne z drugim petjem nimam problemov. Pač rad to počnem.

OŽIR: Pa ste mogoče kdaj sodelovali v kakšni glasbeni skupini? V kakem bendu?

TRBOVC: Ne. Pa mi je žal. Pa zaradi tega, ker tam nekje do enega 22 leta nisem imel pojma koliko me oder privlači, pa koliko mi je to fajn, pa da bi to res počel. Pa tudi nisem imel pojma, da znam peti, tako, pa vse skupaj.

OŽIR: Zdaj po navadi je tako, da tisti, ki imajo posluš za petje, mogoče igranje kakšnega glasbila, tudi dobro plešejo.

TRBOVC: Obljuba je pri nas doma, da greva še na standardne pa latinsko ameriške. Tako da se bova znala zavrteti. Ampak ja, ples mi ni tujka. Pa ja, rad se zavrtim, ta zavrtim mi je tako, ker takoj si predstavljam to polko in to pa ne vem, če sem dvakrat v življenju plesal.

OŽIR: Mogoče, če se zdaj vrneva nazaj na odrske deske, igralci ne smejo poznati zadrege. Pa se vam kdaj zgodi, da ste na odru v zadregi?

TRBOVC: Zadrega je, kadar moraš na odru početi stvar, v katero ne verjameš. Recimo da te režiser sili, da delaš nekaj v kar se ti osebno, to pomeni jaz kot Damjan Trbovc, težko pripravim. Recimo, ne maram biti in ne bom več dedek Mraz. Zaradi tega, ker mi je nerodno, ker jaz otroku tam lažem. Nisem na odru, nisem tam gor nekje in bi imel pogodbo sklenjeno s publiko, da jaz se tukaj gr nekaj delam, ampak sem tam dedek Mraz in otroke prepričujem, da to sem jaz. Otrok verjame, hoče verjeti. Na isti način imam problem, ni problem sleči se v gledališču, problem pa je, če bi se slekel zaradi tega, ker si šel tisti dan režiserju na živce pa te je hotel kaznovati tako, da te je slekel.

OŽIR: Torej je tudi igralski poklic stresen. Kaj se vam zdi najbolj stresno?

TRBOVC: Najbolj stresno je kadar ti ne gre. Kadar si glavo razbijaš 24 ur na dan kako bi to naredil, razmišljaš o vseh možnih načinih, probavaš in enostavno ne steče.

OŽIR: Torej to je največji stres. Ni stres, če boste dobili vlogo, če je ne boste dobili?

TRBOVC: Jah zdaj, dokler smo na koliko toliko redni plači v gledališču, to če boš dobil vlogo ali ne ni toliko stresno. Čeprav spet, jaz to rešujem, da kadar imam obdobje zatišja v gledališču, delam okrog. Ker je pa bilo tako, da ko nisem delal toliko okrog, ko sem imel sam tako obdobje suše in si 3 mesece igraš samo tekoče predstave, ne kreiraš naprej. To je, 3 mesece je dosti za depresijo. Ne govorim zdaj o sebi, govorim o širšem spektru igralcev v gledališču, ker točno vidiš, zdaj nekateri 3 mesece, nekateri pol leta, nekaterim je, ne vem, po toliko pa toliko letih že vseeno, bolj tehnično jemljejo celo zadevo, samo je vseeno gledališče tak medij, da.. ne moreš ga delati, če ga ne delaš s srcem. Ker preveč trpiš. Res. Brez veze. Ker ti nekdo 20. reče, da ponoviš isto stvar. In če ne boš naredil to s polno koncentracijo in s polno energijo, boš še 21. naredil. In to je res tako, kot otroka pošiljati, da gre nekaj narediti. In se ne počutiš tako. Kakor da si nek otrok, ki ga eden kaznuje, da ponavlja neko stvar do, ne vem, do neskončnosti. Moraš imeti pa te stvari pri sebi zelo razpucane pa tudi moraš biti precej trden v sebi. Da pač veš za kaj, no, da se noben ne dela norca iz tebe, ampak pač je treba.

OŽIR: In sva že pred naslednjim glasbenim odmorom. Kaj bomo poslušali tokrat?

TRBOVC: Hugh Laurie, dr. House. Bil v Križankah, jaz bil tam.

GLASBA

OŽIR: V studiu gostimo igralca Damjana M. Trbovca, igralca v celjskem gledališču. Že ves pogovor mi ne gre iz glave tale M. Damjan M. Trbovc. Kaj zdaj to pomeni? Vaše srednje ime?

TRBOVC: Ja, moje srednje ime. Pravzaprav moj srednji priimek, bolj natančno povedano. Z ženo sva zamenjala priimke. In to ne zaradi tega, ker je moja žena visoka 2 m in težka ne vem kakor koli že, tako da se je bojim. Pravzaprav je 1,50 m visoka pa zelo drobna. Ampak zaradi tega, ker sem si od majhnega, ko

so mi razlagali kaj je to poroka, najprej se mi je zdelo sila nepotrebno. Potem se mi je pa zdelo, da če pa že poroka, da potem pa gremo si deliti vse. Tako da imava z ženo recimo en tekoči račun, to pomeni skupni denar. In tudi skupen priimek. Zamenjala sva si priimka. To pomeni ona je vzela moj Trbovc, jaz pa njej Mihajlović. Tako da edini M. je zato, ker se mi je pa, to pa mislim tudi da je človeško in ne bi bilo fer, če bi od sebe to zahteval, ne ljubi se mi podpisovati Damjan Mihajlović Trbovc. Ker to pa si moraš dopust vzeti. OŽIR: Ste se potem zaradi žene tudi preselili iz Celja, kjer ste, kot ste omenili, preživeli 7 let, nazaj v Ljubljano?

TRBOVC: To bi bilo prehudo reči, zaradi tega, ker sem vseeno Ljubljčan in so bile stvari, ki sem jih v Celju pogrešal. Ampak ja, ker žena pa doktorat končuje in kakor je to, spet grozno reči, v Celju z doktoratom nima kaj početi. Zdaj pa, z mojim načinom dela, to pomeni z deljenim delovnim časom, pa z njenim načinom dela, ki je tudi vezan na pogodbe, projekte in ne vem kaj, bi otrok živel pri babici ali pa na konstantnih varuškah. In potem smo imeli še neko srečo s stanovanjem, da smo ga dobili v Ljubljani in smo pač šli.

OŽIR: Omenili ste, da imate deljen delovni časi. Torej razpeti med Celjem, Ljubljano, delo se razpotegne čez ves dan. Kako pa je potem s prostim časom? Ga sploh kaj ostane?

TRBOVC: V tem konvencionalnem smislu ne. Da bi zdaj rekli, da imamo vikende zase ali pa kaj, nimamo. Ne da se to tako. Kadar imamo čas si pač rečemo, da imamo prosti čas. In tako približno gre. Deljen delovni čas pomeni, da imam obveznosti v gledališču od 10-ih do 14-ih, kadar so ali dopoldanske predstave ali pa vaje. Pa potem zvečer od 19-ih do 22-ih, kadar so večerne predstave. Če je pa ni, je pa vaja. Ni to vsak dan, ker drugače... drugače gremo ob pol devetih od doma pa pridem okrog enajstih zvečer nazaj. Je pač tako, kadar imamo te intenzivne vaje ali pa kadar delamo predstavo je tudi tako, da popoldne itak rabiš čas zase, da se učiš tekst za naprej, da ponoviš stvari, ki smo se jih dopoldne zmenili, ker v štirih urah, to je lahko, ne vem, 25, 50, 75 opomb. Kaj pa jaz vem koliko. In to je treba zvečer znati, ker drugače nima smisla, da smo se dobili. Tako da je pač ta del intenziven. Je pa potem po premieri, je pa nekaj časa, so pa samo predstave za igrat.

OŽIR: In kaj so potem tisti najlepši trenutki? So povezani s hčerko?

TRBOVC: Joj, če je še Turčija zraven, tako kot je bila letos poleti, so absolutno najlepši trenutki, ja. Ja, seveda. Zdaj, ker je to toliko iz različnih svetov, niti ne morem hčerko, ženo, gledališče, ne vem, motor, kaj jaz vem kaj, primerjati. To je vsaka stvar k sebi. Ampak najlepše trenutke imam pa lahko s katero koli od teh stvari.

OŽIR: Torej, če si predstavljate, da imate prosto popoldne, kako ga bi preživeli?

TRBOVC: Ne, to ne smem reči. Ta tudi ni primerna za nedeljo popoldne. Ja, odvisno kaj se počel zadnjih 14 dni. Zdaj, če je bilo 14 dni dežja pa sem bil z ženo pa s hčerko veliko, potem bi verjetno se izgubil za celo popoldne, če bi le imel možnost z motorjem. Če sem cel teden bil v Celju, ni šanse, da bi kaj drugega delal, kakor čas preživljal z Zojo pa z ženo. Pač tako. Ni pa ena stvar okrog katere bi, ne, ja..

OŽIR: Ampak na zanimiv način pa združite tudi hobi, vožnjo z motorjem ter prevoz na delo. Znani ste po tem, da se včasih v Celje pripeljete tudi z motorjem.

TRBOVC: Kadar se da.

OŽIR: Pa ne verjetno zaradi težav s parkiranjem.

TRBOVC: Ne, ne, ne. Zdaj, ker nas je veliko iz Ljubljane, se itak vozimo skupaj. Pa si s tem olajšamo in potne stroške in parkiranje in vse. Ja, v bistvu je pri tem tempu pa načinu dela, kot ga imamo, je hobi nemogoče imeti. Ne znam si predstavljati, da bi en večer, ko sem pa sam doma, pa začel, ne vem, znamke razvrščati ali pa kaj. Pa nič nimam proti razvrščanju znamk, ampak enostavno čas si je težko vzeti. Medtem ko motor je pa tako, da v službo se moram pripeljati, tako ali pa drugače. In če grem pol ure prej od doma, grem na motor, ne vem, po kakšni daljši poti do Celja, čez kjerkoli že. Saj poti do Celja je veliko. Pa potem

nazaj. Pa so to 3 ure v enem dnevu, ko sem vozil motor. Na ta način je pa hobi, ja, lahko vkomponirati noter potem v cel dan.

OŽIR: In na kakšne predstave se boste letos še z motorjem vozili v Celje? Kakšne predstave se še obetajo?

TRBOVC: Zdaj, na njih se verjetno ne bom več z motorjem vozil, ker bo jesen pa zima. Takrat ga bolj zgaražiram. Če se ne motim, ker to ne vemo ne, mi dobimo, ja, ne, mi dobimo tako, zeleno je en mesec vnaprej, da je zasedba zunaj za predstavo. Zdaj letos delamo še, oh je, še 3 premiere imamo. Gotovo bom v eni, če ne dveh. Verjetno pa v dveh.

OŽIR: Damjan M. Trbovc, najlepša hvala, da ste bili naš gost. Ekipa Radia Celje vam želi še veliko igralskih užitkov, odmevnih vlog ter seveda obenem tudi veliko predstav in vožnje z motorjem.

TRBOVC: O, hvala.